

СЬОГОДНІ
В НОМЕРІ:

◆ В ЦЕНТРІ УВАГИ –
ТАРИФИ
Стор. 2, 7

◆ ТАЄМНИЦЯ
НАТХНЕННЯ
Стор. 2

◆ ТЕАТР ПІДГОТУВАВ
«ПАСТКУ»
Стор. 7

Громадська ДУМКА

Білоцерківська міськрайонна газета

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 81–82 (13986-13987), 8 ЖОВТНЯ 2021 р. Роздрібна ціна 3 грн. 00 коп.

Вони незбагненні,
оті смертельні жнива,
адже до «засіків» при-
мари з косою потрапляють всякі «колоски»: якому і справді уже час, іншому трошки не
вистачило, аби достигло зерно, а якийсь і не виріс зовсім, бо гострим лезом рослину, ще
малу й зелену, зрізано під корінь. Та 80 років тому в Україні сатанинськими зусиллями
нелюдів Кістлява мала великі жнива. Кошмарно великі...

Прокляті жнива

Гриміла Друга світова. Загарбницький режим, мов темний ворожит, заходився кликати Смерть і приносити їй жертви. До страшних місць страти потяглися вервечки приречених. Серед сторінок тієї «косо-виці» – і Біла Церква (в ній було страчено близько 4500 громадян Украї-ни єврейського походження), і прірва Бабиного Яру. Там тільки за 29–30 вересня знищили майже 34 тисячі євреїв.

Така рана не гоїться. І по 80 роках (мить для історії) на землі, яку все ще кошмарить, шарпає і видирає кремлівський режим, ми вшановуємо пам'ять людей, безневинно забитих, мов і не люди то були зовсім...

Щоби розділити скорботну мить, білоцерківська громада зібралася біля Меморіалу жертв Голокосту та Праведникам народів світу. Перед присутніми виступив міський голова Геннадій Дикий: «Сьогодні ми згадуємо страшні часи, які навіть тяжко усвідомити, настільки нелюдськими засобами діяли фашисти, коли знищували цілі етноси, намагалися стерти з лиця землі цілі народи. І цей меморіал також збудований тут в пам'ять про розстріляних дітей. Ми мусимо пам'ятати, до чого

призводять тоталітарні режими. Нашадки не мають допустити, щоб колись щось подібне відбулося в світі».

Також на мітинг виступив заступник голови Київської ОДА Олег Торкунов, який, звертаючись насамперед до молоді, зауважив, що ми повинні поважати одне в одному, в першу чергу, людські якості, право на життя, право на вивч культурних цінностей, незалежно від національності, віросповідання і взагалі способу життя. Говорила й директор приватного навчально-виховного комплексу «Загальноосвітня школа І-ІІІ ступеня-дитячий садок «Міцва-613», голова іудейської релігійної громади «Міцва» Нателла Андрющенко. Вона вручила квіти одній людині. То був Яків Фройлович Горловецький, якого маленьким перехували в садочку «Малютко», коли нацисти збирали по місту єврейських дітей (їх потім протримали більше доби без їжі й води в запертій квартирі, після чого вивезуть у ліс і розстріляють). Його та ще кількох дітлахів єврейського походження персонал садочка врятував, змінивши ім'я та прізвище.

Наприкінці заходу присутні поклали до меморіалу квіти та, згідно з давньоєврейською традицією, біле каміння.

Роки промайнули, але все ще холодне серце від усвідомлення того, наскільки затято деякі люди кличуть Смерть. З якою маніакальною легкістю вони влаштовують для неї жнива. В лиходіїв різні мотиви, але кінець, як відомо, один – по них теж прийдуть.

Богдан ХРАБУСТ

Богдан ХРАБУСТ

Пам'яті трагедії Бабиного Яру

Бабин Яр – місце пам'яті та некрополь близько 100 тисяч цивільних громадян і військовополонених, розстріляних нацистами у 1941–1943 роках. Серед них – євреї і роми, червоноармійці, комуністи, підпільники Організації українських націоналістів, «саботажники», порушники комендантської години та навіть пацієнти психіатричної лікарні імені Павлова.

Масові розстріли в Бабиному Яру розпочалися відразу після вступу нацистів та їхніх союзників до Києва у вересні 1941 року і відбувалися чи не щоденно до завершення окупації Києва. Найтрагічнішими стали 29–30 вересня, коли вбили майже 34 тисячі євреїв- мешканців Києва.

Провідна роль у розстрілах в Бабиному Яру належить зондеркоманді 4а під орудою штандартенфюрера СС Пауля Блобеля. Цей нацистський підрозділ здійснив також масові вбивства євреїв у Львові, Рівному, Луцьку, Новограді-Волинському, Житомирі, Білій Церкві та інших містах. Жертвами злочину стали близько півтора мільйона українських євреїв. Нацисти знищили їх як соціокультурну й етнорелігійну спільноту.

Пам'ять про Голокост і Бабин Яр зокрема – це також вшанування рятівників, Праведників народів світу. Це почесне звання присуджують з 1963 року людям, які в роки нацистської окупації рятували євреїв від переслідувань та загибелі. Сьогодні Україна посідає четверте місце за кількістю Праведників народів світу серед країн, в яких встановлено факти порятунку євреїв. За станом на 1 січня 2021 року відомо імена 2673 Праведників з України.

Терор в окупованій Україні знищив євреїв як соціокультурну й етнорелігійну спільноту. Жертвами Голокосту стали понад 1 мільйон осіб. Місяцями їхніх наймасовіших страт були, крім Бабиного Яру (Київ), Богданівка Одеської області – понад 40 тисяч, Дробичий Яр (Харків) – близько 20 тисяч, Кам'янець-Подільський – 23,6 тисячі, Дальник Одеської області – близько 18 тисяч, урочище Сосонки біля Рівного – понад 17 тисяч жертв.

...28 вересня 1941-го в Києві з'явилися

оголошення з наказом усім євреям міста зібратися зранку на розі вулиць Дегтярівської та Мельникова, біля кладовища «Дорога смерті», якою пройшли десятки тисяч людей 29 вересня, пролягала від Лук'янівської площі вулицею Мельникова до перших воріт Єврейського кладовища, далі – на Кагатню (нині – сім'ї Хохлових), потім по Лагерній (нині – Дорогожицькій). Біля входу до Братського (Воїнського) кладовища відбирали гроші, коштовності, документи, наказували залишати речі й верхній одяг. У кінці Братського кладовища (нині – територія телевежі) люди повертали у прохід між огорожею та краєм яру. Розстрілювали на майже півкілометровому відтинку яру, який починався біля пам'ятника 1976 року, а закінчувався за теперішньою станцією метро «Дорогожичі». Людей змушували роздягатися догола, спускатися в яму і лягати долілиць, один на одного, а вздовж рядів проходили німецькі поліцейські й стріляли в потилицю. До 18-ї години того дня встигли вбити майже 22 тисячі. Інших приречених на ніч загнали в порожні гаражі на Лагерній.

Наступного дня їх чекала та сама доля.

Потім сапери підірвали схили, щоб земля засипала тіла, і змусили військовополонених вирівняти дно яру.

У жовтні 1943 року в Бабиному Яру німці ще розстріляли киян, які ухилилися від виконання наказу про повне виселення з міста. Останній розстріл відбувся 4 листопада 1943-го, а за два дні до Києва увійшла Червона армія.

За матеріалами Українського інституту національної пам'яті

Триває передплата на газету „ГРОМАДСЬКА ДУМКА” на 2022 р.

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
21,00 грн – індекс 35027
16,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– НА 3 МІСЯЦІ:
63,00 грн – індекс 35 027
48,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– НА 6 МІСЯЦІВ:
126,00 грн – індекс 35027
96,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

– НА 12 МІСЯЦІВ:
252,00 грн – індекс 35027
192,00 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.
Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

Ухвалено рішення про початок опалювального періоду

Члени виконавчого комітету на своєму позачерговому засіданні 4 жовтня вирішили розпочати опалювальний період 2021-2022 років на території Білоцерківської міської територіальної громади.

Комунальному підприємству Білоцерківської міської ради «Білоцерківтепломережа» та іншим виробникам і постачальникам теплової енергії доручено розпочати подачу енергонісія для закладів охорони здоров'я, дитячих дошкільних, шкільних, позашкільних та спортивних закладів згідно із заявами керівників цих установ.

Опалювальний період для житлового фонду та інших споживачів буде розпочато, виходячи з кліматичних умов, згідно з будівельними нормами і правилами, правилами технічної експлуатації теплових установок і мереж, нормами санітарного законодавства та іншими нормативними документами, якщо протягом трьох діб середня добова температура зовнішнього повітря становитиме 8° С та нижче.

НЕ ДОПУСТИТИ ПІДВИЩЕННЯ ТАРИФІВ!

Депутати Білоцерківської міської ради звернулися до Президента України, Верховної Ради та Кабінету Міністрів України щодо недопущення підвищення тарифів для населення.

Вони висловили обурення ситуацією щодо чергового необгрунтованого підвищення комунальних тарифів та ціни на енергоносії для населення. Після тривалого карантину внаслідок коронавірусної інфекції, введення обтяжуючих нормативних актів для малого та середнього бізнесу, зростання рівня безробіття, падіння економічних показників у всіх сферах життєдіяльності українців представники центральної влади відкритим текстом анонують підвищення тарифів для населення. Разом з тим, передбачається й передача на місцевий рівень державного регулювання 28 суб'єктів господарювання, що провадять діяльність з виробництва, транспортування та постачання теплової енергії. Таким чином, встановлювати тарифи і затверджувати плани розвитку для таких ліцензятів будуть місцеві органи влади.

Депутати вважають неприпустимими спроби перекласти відповідальність за оплату житлово-комунальних послуг на місцеві громади і відповідні бюджети. Це суперечить конституційним засадам розподілу повноважень між органами державної влади й місцевого самоврядування, зводить нанівець досягнення політики децентралізації у наданні громадам реальних можливостей для розвитку.

Враховуючи широкий суспільний резонанс, що призводить до зростання соціальної напруги, Білоцерківська міська рада висловлює рішучий протест проти необгрунтованого зростання тарифів для населення та вимагає від Президента, Парламенту й Кабміну:

1. Вжити заходів для протидії монопольному підвищенню тарифів, забезпечити обгрунтований рівень тарифів і не допустити підвищення їх у майбутньому.
2. Відмовитись від перекладання відповідальності за оплату житлово-комунальних послуг на органи місцевого самоврядування; врахувати під час ухвалення Державного бюджету на 2022 рік достатній обсяг коштів для захисту громадян і громад від підвищення тарифів.
3. Спрямувати не менше 20 мільярдів гривень від допомоги, що надійшла Україні від Міжнародного валютного фонду, на виплати субсидій для громадян на оплату житлово-комунальних послуг, а також забезпечити їхнє автоматичне нарахування тим, хто того потребує.

ПРИХОДЬТЕ ПО МЕД!

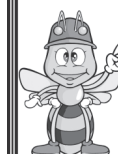
12 ЖОВТНЯ 9⁰⁰-17⁰⁰

**ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ «РОСАВА»,
вул. Леваневського, 53**

**СВІЖИЙ
МЕД**

ВІД

119
ГРИВЕНЬ ЗА ЛІТР

Козацький
МІД

Комунальні тарифи: підстав для паніки немає

Цьогоріч Україна має стабільно пройти опалювальний сезон. До того ж без різких змін тарифів.

У Кабміні вважають, що наразі в і д с у т н і підстави для підвищення тарифів на тепло. За с л о в а м и **Прем'єр-**

міністра Дениса Шмигала, центральна влада вже комунікує з мерам всіх міст щодо оптимальної тарифної політики.

«Уряд готовий підставити плече, щоб органам місцевого самоврядування було легше пройти опалювальний сезон. Ми не бачимо підстав для підвищення тарифів у місцевій владі», – сказав очільник Уряду.

Денис Шмигаль зазначив, що ціна газу для теплокомуненерго зафіксована на рівні 7,42 грн за 1 куб. м. Водночас тариф на електроенергію не змінився. А для тих, хто споживає менше 250 кВт/год на місяць, – навіть знизився.

Кому складно буде сплачувати комунальні, держава фінансово допоможе.

Як повідомив **голова Комітету з питань енергетики та житлово-комунальних послуг Андрій Герус**, зараз держава активно накопичує вугілля на складах. Воно необхідне для теплоелектростанцій,

щоб енергосистема країни стабільно пропрацювала впродовж всієї зими.

Також «Нафтогаз» закуповує та закачує газ. Наразі є понад 18 млрд кубів палива у підземних газосховищах.

«Тарифи цієї зими – абсолютно прогнозовані, й стрибків ціни на газ не буде. З травня 2021-го по травень 2022-го діє річний тариф на газ. Стосовно тарифів на електрику, то з 1 жовтня знизиться тариф для тих, хто цього потребує, – хто споживає до 250 кВт/год на місяць», – додав він.

Водночас у «Слузі Народу» нагадують: вартість опалення залежить виключно від керівництва громад. Завдяки реформі децентралізації саме очільники міст впливають на ціноутворення.

«Чи зростатиме ціна – залежить від місцевих очільників кожного окремого міста. Це вже питання до їхніх господарських навичок. Завдяки децентралізації місцеві бюджети відчутно зросли, тому вартість опалення для населення – це особиста відповідальність місцевого керівництва», – заявив **голова партії «Слуга Народу» Олександр Корнієнко**.

За останні два роки вартість комунальних послуг із розрахунку на 1 особу, яка мешкає в однокімнатній квартирі площею 40 кв. м, зростала лише на 200 грн, зазначає **заступник голови Комітету з питань фінансів, податкової та митної політики Олександр Ковальчук**. А от найбільше платіжки зростали з 2014 по 2019 роки: майже на 1,5 тис. грн.

Пані Осінь вельми щедра на подарунки й прекрасні не випадковості. Серед них – два жовтневі свята – учителя, який по осені рахує власних «курчаток», непосидючих, допитливих, просунутих сучасних учнів, і художника, який до осінньої оргії Кольору залюбки додає тональність своїх серця і пензля. На порозі цих свят ми поспілкувалися з відомою в місті та поза ним людиною, котра неймовірно філігранно поєднала в собі та власній біографії відразу дві чудові іпостасі – і педагога, і художниці, – Ольгою Борисівною МІЛЕЙКО.

П'ястниці натхнення

ВЧИТЕЛІ

Про цю тендітну, неймовірно талановиту жінку і настільки ж скромну та потужну особистість, ми розповідали вже не раз у контексті виставок чи конкурсів картин. Але, правду кажучи, за дужками завжди залишалася щось цікаве й важливе. То, очевидно, настав час дізнатись трохи більше.

А розпочали ми розмову з пані Олею з... мови. Так уже склалося життя, що народилася вона в Курську, в родині українців, які потрапили туди після інституту за розподілом. Батьки завжди знали, що прийде час і вони обов'язково повернуться в Україну. Між собою говорили рідною мовою. «Вони в мене патріоти», – з гордістю каже Ольга. Батька, на жаль, уже немає на цьому світі, а 93-літня мама (дай, Боже, їй здоров'я) мешкає з донькою і живе тим, що багате і з задоволенням читає.

Коли батьки були передпенсійного віку, вони таки повернулися в Україну – обміняли тамтешню квартиру на Білу Церкву. Оля, яка любила малювати і вчилася тому замалку, пішла до художньої студії, що діяла при ПК заводу «Сільмаш». Тут маємо зробити невеличкий відступ. Бо й справді, мабуть, усі діти малюють. Але не в кожного в Книзі Життя записане малярство, мистецтво як місія. І добре, що промисел Долі та мудрість люблячих батьків виявились такими гармонійними. Що вони розглядали: того дитячого малювання так багато було не просто так. Дивовижно, однак Ольга Борисівна дуже добре пам'ятає, як її 5-літню відвели в студію і там викладач показав, як правильно робити заливку аквареллю, а потім вона малювала Господарку Мідної Гори... Згодом дівчинка пішла в художню школу.

Білоцерківську студію вів Віталій Антонович Таганський. Моя співрозмовниця гарно й тепло розповідала про свого вчителя, вона впевнена, що їй дуже пощастило зустріти таку людину: «Він для мене став прикладом викладача. Коли я спілкуюся з дітьми, мабуть, десь на підсвідомому рівні використовую якісь його прийоми, ту ж манеру вести діалог тощо. І як художник він відіграв велику роль у моєму становленні. Був дуже делікатним, інтелігентним, у нього взагалі було своєрідне кредо – не нашкодь. Ми з багатьма його учнями, які пішли потім його професійною стежиною, спілкуємося. Серед них – Георгій Пономарьов, Олександр Жарко й інші».

Згодом, коли Ольга вступила до Київського художньо-промислового технікуму, в неї й там був чудовий педагог – Микола Тимофійович Чернокапський. Його також художниця завжди згадує з вдячністю...

Молодого художника-оформлювача направили на роботу до Севастополя. Там (неминуча проза життя!) їй довелося в мережі торгівлі займатися оформленням стендів, цінників, у кращому випадку – розробкою реклами. Але далека від високої творчості робота дівчинку

не засмучувала: у неї була мета – вступити в інститут. І вона готувалася. Через рік стала сумлінною студенткою факультету промислової графіки Харківського художньо-промислового інституту, де отримала фах дизайнера-графіка.

Ольгу з чоловіком направлять у Тирасполь. Житла там не давали, а вона вже була при надії, тож молода родина повернулася в Білу Церкву. І слава Богу, бо через рік до того міста прийшла війна...

У важкі дев'яності було важко з роботою, із вчасною виплатою зарплат. Не дивував навіть обмін картин на щось потрібне в господарстві. Найяскравіший випадок – кілька мішків макаронів в обмін на чоловікову картину. Зараз Оля сміється, згадуючи ті бартерні...

УЧНІ

А потім розпочалося те, що, власне, ніколи не входило в плани Ольги Мілейко, – викладання. Та випадковостей у таких справах не буває: розпочавши, людина або розчаровується і йде, або відкриває в собі нові грані й можливості та залишається назавжди. Так сталося і з нашою героїнею. Тепер, через багато років по тому, можемо переконливо стверджувати, що це рішення вчительки зробило щасливими не один десяток учнів.

Ольга працювала в Білоцерківській школі мистецтва № 4, більше 20 літ викладає в народній студії образотворчого мистецтва при Центрі творчості дітей та юнацтва Київщини.

Ми багато говорили про дітей, які нині приходять до студії. Про їхні характери, бачення світу, успіхи. Бо саме вони, учні художника, стають його найпромовістішими картинами. Звісно, хтось із них хоче навчитися малювати для себе, бо отримує від того насолоду. А хтось прагне чіткої мети – стати професіоналом, вступити до вищої мистецької школи. Мені здалося, Ольга любить усіх. Вболіває за них під час численних конкурсів, фестивалів, акцій, у яких постійно беруть участь її вихованці. Пишається, якщо досягають гідних результатів. Приміром, у заключному, всеукраїнському, етапі дуже престижного конкурсу «Об'єднаймося ж, брати мої» її учні перемагали чотири рази. Отримували першість і під час змагань «Космічні фантазії», «Знай і люби свій край» та інших.

Випускники Ольги Мілейко навчалися в багатьох вищих навчальних закладах художнього спрямування Києва, Харкова й навіть Польщі. Зараз вони здобувають фах у Львівській та Київській художніх академіях, Академії дизайну та прикладних мистецтв ім. Бойчука, Університеті культури, Академії архітектури та

Відбувся XVII Білоцерківський марафон

Цього року в змаганнях взяли участь понад 650 осіб, 178 з них бігли марафонську дистанцію – 42 км 195 м, йдеться в офіційних новинах.

Змагання відбувалися на дистанціях: марафон (42 км 195 м), півмарафон (21,0975 км) та 5 верст (5,274 км).

Переможцями на дистанції 42 км 195 м серед чоловіків стали:

- 1 місце – Ігор Гелетій (м. Івано-Франківськ), 2:13:00;
- 2 місце – Віталій Шафар (м. Луцьк), 2:14:16;
- 3 місце – Ігор Олефіренко (м. Біла Церква), 2:19:29.

Серед жінок перемогу здобули:

- 1 місце – Марина Немченко (Донецька область), 2:35:31;
- 2 місце – Тетяна Гемера (Київська область), 2:40:54;
- 3 місце – Наталія Семенович (Олійник) (Київська область), 2:42:10.

Переможці марафону отримали грошові нагороди: I місце – 75 000 гривень, II місце – 50 000 гривень, III місце – 25 000 гривень. Всі учасники марафону та півмарафону отримали пам'ятну атрибутику змагань, а ті, хто фінішував, – дипломи з результатом в електронному вигляді та пам'ятні медалі.

дизайну, педагогічному інституті ім. Грінченка.

Мар'яна Гнатенко, яка двічі була переможницею Всеукраїнського конкурсу «Об'єднаймося ж, брати мої», після закінчення поліграфічного факультету Політехнічного університету ілюструє книжки. А Аня Андреева, яка отримала освіту в Академії дизайну та прикладних мистецтв ім. Бойчука і є членкинею Клубу ілюстраторів, дизайнерів і графіків Pictoric, бере активну участь у мистецьких проєктах.

Варто зауважити, що наставниця згаданих вище успішних молодих людей паралельно з педагогічною діяльністю завжди працювала й в інших сферах, пов'язаних з мистецтвом, наприклад, створювала рекламу тощо. Бо вона вважає: «що більше різних видів робіт ти виконуєш, то більше можеш дати дітям». Щоб не відставати від сучасної молоді, Ольга вивчила комп'ютерні програми, які можна використовувати в тому числі й у творчості, той же фотошоп. Вона не приховує – учні стимулюють до власного розвитку. Ось такий вічний двигун – тандем взаємозалежних творчих систем.

КАРИНИ

Звісно, ми говорили й про народження картин. Це трохи по-дилетантськи: розпитувати художника про процес, до якого причетні Небеса. Але так уже люди влаштовані: ми хочемо знати, «як це працює». Ну що ж, маємо відповіді від майстрині.

Насамперед – не чекати натхнення, а щодня малювати, незалежно від настрою. Звісно, якщо в художника все добре, нічого не болить, то й працюється краще. А от щодо того, чи можуть бути моменти, коли зовсім не пишеться, пані Оля думає, що це дуже індивідуально. Ми всі бачили, що Майдан 2013-2014 рр. надихнув багатьох художників. А в Ольги Мілейко за той рік з'явилися на світ, може, тільки одна чи дві роботи... Боліло. Втім, не минуло й досі. Художниця впевнена, що в час війни кожен на своєму місці має боронити Батьківщину. Звідси – її благодійні виставки та фінансова допомога пораненим. Гідна позиція.

А в картинах її стільки світла, кольору, тепла і радості, наскільки щедрою може бути улюблена Ольгою акварель. Потихеньку від пленерів, художнього смаку, невдалих робіт (виявляється, й такі бувають – вони перекочують десь на шафу або це й же сюжет народиться ще раз), від аудіокниг і творів Шкляра, Жадана, Андрюховича та фізичного виснаження, яке отримує художник взамін на нове прекрасне полотно, ми перейшли до вічних філософських питань. «Для чого людина живе на світі? – перепитує мене красива молода жінка. – Очевидно, щоб реалізувати закладений у неї Господом дар». А щастя – це взагалі фізіологічне поняття (сміється Оля, мабуть, мріючи про ароматну каву й булочку, від яких у холодні осінні дні стаєш і справді трошки щасливішим).

**Валентина
ХРАБУСТ**

